

ver achter ons. Nieuwjaar met zijn holle wenschen, zijn drukte, zijn rekeningen, zijn zaken, is er alweer overheen gegaan. De arbeid trekt en drijft ons voort.

Maar als ik mijn oogen sluit, dan zie ik nóg altijd in die donkerte het kleine vlammetje, dat maar niet sterven wilde. De duisternis rondom en daarin dat ééne lichtje.

En dan hoor ik zacht om mij heen den slotregel van het gezongen lied:

*Leer mij U danken daarvoor.
Leer mij U danken daarvoor.*

De woorden en het lichtje worden tot één. Ik weet niet meer of het lichtje zingt of dat die woorden het lichtje zoo bekoorlijk maken. Wordt de duisternis stilte of is de stilte zoo donker? *Te zamen* dragen ze het kleine licht en de gezongen bede:

„Leer mij U danken daarvoor.”

Het leven gaat voort. Het jaar „onzes Heeren”. We naderen reeds weer den kruisgang en het blijde opstandingsfeest, maar.....?

Hebben wij „geleerd”? *Leeren* we nóg? Dagelijks? *Te danken*? „*Daarvoor*”? Als wij geen Kerstfeest hebben gevierd en de blijde boodschap niet hebben aangenomen als een boodschap voor *ons*, hoe *kunnen* we meelijden op den Goeden Vrijdag? Hoe kunnen we Paaschfeest vieren?

En als we 't niet geleerd hebben, nóg niet misschien, dan..... O, kom, laat ons heengaan naar Bethlehem en laat ons *zien* het woord, hetwelk de Heer ons heeft kond gedaan.

Het *is* geschied. Er kan niet nog eens weer iets gebeuren, want het *is* geschied: God *heeft* Zijn Zoon gegeven tot verlossing van zondaren.

„Heer, leer ons danken daarvoor.”

L. N.

HET KONINKRIJK GODS IS NABIJ GEKOMEN.

Matth. 3:2.

Wanneer is het Koninkrijk Gods u nabij?
In den herfst van uw leven? in 't wintergetij?
Als uw hart is gestorven aan ijdeln waan
En geleerd heeft een weg van ontbering te gaan?
Zult gij dan Christus kiezen als 't kostbaarste deel
En met vreugde Hem volgen, volkomen, geheel?

Ik betwijfel het, — gij ook; het leven is kort,
En gij weet niet, wannêr 't voor u avondtijd wordt.

Maar gij schrijdt door den morgen zoo vrij en
zoo vlug,
Licht van veerkracht uw tred, ongebogen uw rug,
Vol van plannen het hoofd, en het hart zonder strijd,
En het streven naar hooger, eischt al uwen tijd!

Zie, daar nadert u Eén, en Zijn woord is met
macht,
En Hij spreekt van het Koninkrijk Gods en Zijn
kracht.

Gij staat stil, en gij luistert,..... een uur lang
verbeid,
Dat uw ziel doet ontwaken, voor nu, voor altijd!
En gij voelt: 't geldt mijn leven, mijn wil en
mijn lot,
En gij keert op uw schreden en wendt u tot God.

Neen, nu *kunt* en nu *wilt* gij *uw* weg niet meer
gaan,
Want uw voet moet van nu aan in 't heiligdom
staan.

En het Koninkrijk dienen, dat wordt uwe leus,
's Heeren Naam te verbreiden uw zalige keus.
Kind des lichts, wijst ge aan and'ren het lich-
tende spoor,
Want de Heer, Die u riep, Dien gij liefhebt,
gaat vóór.

H. RIEMENS.

Iris, door Jacqueline v. d. Waals.
Nijkerk, G. F. Callenbach.

Een mooi bundeltje verzen wat het uiterlijk aan-
gaat en een bundeltje mooie verzen wat het inner-
lijke betreft.

Voor al de natuurliedjes zijn in hun eenvoud
mooie poëzie.

Zoo velen zijn dagelijks omringd van de schoon-
heid der natuur, zonder er oog voor te hebben. Dan
moet de dichter of dichteres komen, om hen te lee-
ren zien. Jacqueline v. d. Waals zingt er van in
„Zomeravond”: